

Den bedste handicappolitik for verden

Følgende er sammenskrivningen af, hvad der kom ud af det politiske laboratorium om handicap, der blev afholdt i Aarhus søndag d. 25. marts, 2017.

Å's handicapvision

Definition af handicap efter konventionens artikel 1:

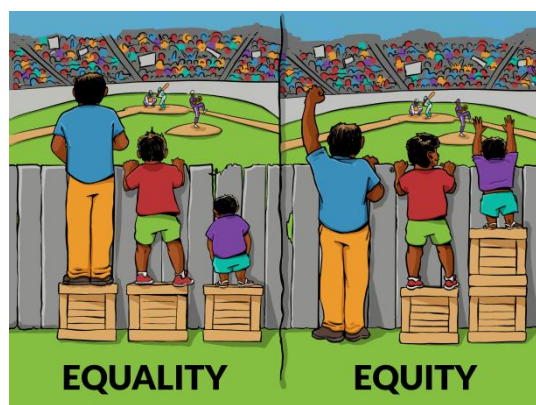
Personer med handicap omfatter personer, der har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som i samspil med forskellige barrierer kan hindre dem i fuldt og effektivt at deltage i samfundslivet på lige fod med andre.

HANDICAPPEDE MED I SAMFUNDSVISIONEN

Visionen:

Handicappede skal tænkes ind i så meget lovgivning som muligt. I dag virker det til, at man ofte glemmer gruppen, og især på uddannelses- og beskæftigelsesområderne bliver mange mast af standardiserede regler, som ikke eller kun delvist kan imødekommes af folk med handicap. Vi skal fra et konkurrencesamfund, der ekskluderer, til et tilhørssamfund, der inviterer til deltagelse. Samfundet skal gøres tilgængeligt for de fleste. Vi skal ikke holde liv i et system, der sigter mod at slagte en masse mennesker, der ikke kan indgå i den hårde konkurrence på ordinære vilkår. Vi skal ikke kun drive samfund for nogle enkelte "ideelle" mennesker. Alle skal med i samfundsvisionen, og vi er alle ansvarlige for, at tænke hinanden ind i en fælles vision. Vi må gå fra at tænke alle mennesker ind i, hvad der principielt ville være "det ideelle", til at skabe strukturer, der møder folk, der hvor de er.

Vi bør operere med et "handicapgarantiprincip", forstået således, at politikere altid skal kunne fortælle meget præcist, hvordan et givet lovforslag rammer folk med handicap. Det skal der være klokkeklar dokumentation for, uanset om det drejer sig om uddannelsestiltag, beskæftigelsestiltag eller noget andet. Det bør være et punkt under den sociale bundlinje, som Å altid bør kunne holde partierne oppe på. Der skal ikke kun være tale om at kigge på her-og-nu-konsekvenser, men også konsekvenser på sigt.

Her gøres der opmærksom på punkt 3 i FN's handicapkonventions artikel 4 om generelle forpligtelser;

I beslutningsprocesser vedrørende forhold i relation til personer med handicap, skal deltagerstaterne indgående rådføre sig med og aktivt involvere personer med handicap, herunder børn med handicap, gennem de organisationer, som repræsenterer dem.

Boforhold, kommunal service, familie og livsduelighed

Vi skal værne om, at handicappede og deres familier får den støtte de har behov for. Menneske til menneskearbejdere skal forstå det sociale bredere, som relation, helhedsorienteret og som en grundforudsætning for al helbredelse og udvikling. Man skal huske at familien er en samlet enhed og forudsætning for styrkelse af "svagere" led. Søskende- og forældrekurser, vejledning og støtte til at håndtere den livsstilsændring livet med et handicappet medlem er, er helt nødvendigt. Udvikling af et samfund med samfundsstrukturer, der tager udgangspunkt i handicappet (Forskellene) og ikke i det normale (Det ideelle). Et samfund hvor familier kan have sit barn boende hjemme og varetage alle de funktioner de kan. Et samkørende samfund/fællesskab med hjem og arbejde/værksted er en bidragende del af bofællesskabet. Vi skal væk fra ekskluderende anbringelser af børn og unge udenfor familierne. Vi skal have fat i familierne før de ikke kan se anden udvej end at anbringe børn på institutioner.

- Sikring af faglig viden hos de, der arbejder med de handicappede. Generel sikring af faglig viden i kommunerne.
- Mennesker med særlige behov, skal have den fornødne hjælp så tidligt som muligt, for at undgå, at der tilstår personen andre lidelser.
- Især bør det prioriteres, at særligt små børn ikke skal lide under dårlig kommunal service, eller dårlig økonomi, da dette kan skade barnet både her og nu, og på sigt.
- Forældre til børn med handicap, eller forældre der selv har handicap, skal kunne søge vejledning af kommunen, og kunne få undervisning i, hvordan man bedst muligt klarer forælderrollen under særlige forudsætninger.
- Der bør også være let tilgængelig vejledning for borgere med handicap, især kognitive handicap som fx ADHD. Disse overlades i for høj grad til sig selv.
- Totalitetssynspunkt – familiesynspunkt.
Ikke blot økonomisk tryk, men også det at kunne leve et normalt liv. Både i familierne (Undestøttelse af mestring og livsduelighed) og sagsbehandlere/systemet (ikke kun en koordinerende sagsbehandler i systemet, men en ansvarshavende sagsbehandler.)
- Der skal være en ansvarshavende i kommunen, der skaber en rød tråd i borgerens sag. Dette skal modvirke silotænkning og fremme holistiske løsninger.

- Bedre familieaflastning.
- Forældreinddragelse er vigtig. Kommunerne skal ikke køre henover familierne.
- Sagsbehandlere skal i højere grad ud til borgeren, og være i øjenhøjde. Mindre sagsbehandling skal foregå fra et kommunalt kontor.
- Der skal være en klageinstans, der er gennemsigtig, og som kan træffe afgørelser med forholdsvis kort varsel.
- Kommunerne bør løbende tjekke op på deres handicappede og udsatte borgeres livskvalitet.

Staten og kommunerne

Efter kommunalreformen overtog kommunerne de fleste af amternes specialområder, men den specialiserede viden fulgte ikke med, og det har især ramt de handicappede.

- Sæt nogle overordnede kriterier for hvad der kan udliciteres til private.
 - Det bør være muligt at få erstatning, hvis en kommune udliciterer en indsats, som så bliver dårligere som følge af udliciteringen.
 - De sociale ydelser skal tilbage til staten, så kommunerne ikke sidder og spekulerer i, at holde borgere på de lavest mulige ydelser. Eventuelt bør man overveje at lave en ny ydelse, som er en station mellem kontanthjælp og førtidspension for folk, der har en arbejdsevne, men er "uattraktive" for det normale arbejdsmarked på den ene eller den anden måde.
 - En klagesag må ikke trækkes i langdrag. Sæt en bagkant på sager mod kommunerne. Hvis denne overskrides bør borgeren automatisk få medhold i sin klage.
 - Uanset hvor meget frikommunestatus en kommune har, skal den under alle omstændigheder efterleve FN's handicapkonvention. Vi gør her opmærksom på konventionens artikel 19; "Personer med handicap har mulighed for at vælge deres bopæl, samt hvor og med hvem de vil bo, på lige fod med andre og ikke er forpligtet til at leve i en bestemt boform". Kommunerne kan altså ikke bare flytte rundt på handicappede efter forogdtbefindende.
 - Økonomi og støtte skal skilles ad. I dag går det ud over skolernes økonomi, hvis et barn skal have støtte eller visiteres til en anden skole. Med en i forvejen trængt økonomi er den mest oplagte løsning for skolerne at stikke hovedet i sandet og i stedet pege fingre af forældrene. Resultatet er, at kun de allerstærkeste forældre med kompetencerne på rette sted kan gøre sig forhåbninger om at få hjælp – dog først efter mange års kamp. Det kræver nemlig, at man kan sætte sig ind i lovgivningen og forfatte klager til borgmesteren og andre. Desværre er konsekvenserne af en uopdaget eller 'fejlbehandlet' elev med en kognitiv funktionsnedsættelse ofte katastrofal og meget dyr for samfundet.

Uddannelse

Der er rigeligt med barrierer at nedbryde i uddannelsessystemet. Især når det kommer til barrierer for elever og studerende med kognitive udfordringer. Læs eventuelt på Danmarks forpligtelser i FN's handicapkonventions artikel 24.

- God akustik i undervisningslokalerne gør en verden til forskel.
- Behov for stillerum – også på ungdoms- og videregående uddannelser.
- Hold godt øje med forsøgene med NEST-klasser og se om disse tiltag kan indføres på flere skoler.
 - Folkeskolelovens målsætninger for implementering af de 6 læringsmål, bør også gælde specialskoler og specialklasser.
 1. Barnets alsidige personlige udvikling
 2. Sociale kompetencer
 3. Sproglig udvikling
 4. Krop og bevægelse
 5. Natur og naturfænomener
 6. Kulturelle udtryksformer og værdier
 - Certificering af skoler og dag- og uddannelsesinstitutioner. I bankerne er der krav om, at alle rådgivere er uddannet i at spotte og håndtere hvidvask af penge. Det har vi som samfund respekt for. Vi foreslår en lignende certificering af klasselærere og andre primære voksne indenfor især kognitive handicap såsom autisme eller ADHD. Personalets uvidenhed er vores største problem som forældre. I dag er det kun de børn, der bliver udadreagerende og slår lærerne, der bliver set. Særligt de autistiske piger bliver overset, da de reagerer anderledes. Autismen er tæt forbundet med angst, depression, selvskaade, spiseforstyrrelser, misbrug, psykoser m.m. Forældrene ser advarselsslamperne lang tid før personalet, men bliver desværre mødt med mistro.
 - Lave en alternativ folkeskolelov for børn, hvor læring i almindelige klasselokaler eller specialklasselokaler, skal være fordrende, udviklende og uddannende til livsduelighed. En skolelov, der tager udgangspunkt i særinteresserne. Vi snakker typisk den tungeste gruppe af børn med handicap, som ikke kommer til at læse uanset hvor mange smarte APP de opfinder, og uanset hvor mange år de skal sidde med dem. Det er altså børn som ex. trives blandt dyr, elsker landbrugsmaskiner, skibe osv. der kan komme til at bidrage med trivielt arbejde gennem livsskoling.
 - Vigtigt at studerende lærer at samarbejde med mennesker, med handicap. Det andet resulterer i eksklusion. Det er altså ikke nok kun at fokusere på de elever, der har handicappet. Omgivelserne skal også give sig, og dette gøres bedst med viden om solidaritet i praksis. Der burde altså være obligatoriske introforløb om samarbejde på ungdoms- og videregående uddannelser.
 - Handicap-SU & Revalidering:
 PT fungerer det således:
 Revalidering søges i kommunens jobcenter. Støtten gives i form af tilskud til dækning af uddannelsesmæssige udgifter, såsom bøger og transport og/eller revalideringsydelse, der erstatter SU'en. Man kan komme i betragtning til revalidering, hvis man af fysiske, psykiske eller sociale årsager har begrænsninger i arbejdsvejen. Se nærmere i skemaet nedenfor. Handicaptillæg søges gennem SU-Styrelsen og gives som supplement til den ordinære SU. Handicaptillæg kan komme på tale for studerende med en varig fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse, der forhindrer den studerende i at arbejde ved siden af studiet, på lige fod med andre studerende. Se nærmere i skemaet herunder.
 Bemærk at man både kan ansøge om handicaptillæg og revalidering. Det er dog kun muligt at modtage én af ydelserne. Forslaget ville være om man kunne slå disse sammen, gøre dem enklere, samt gøre kravene klarere. Der er mange meldinger om at nogen har meget svært ved at få handicap-SU, mens andre får dem helt rundhåndet.
 Derudover bør man være sikker på sin ydelse, når man har fået den tilkendt, så man ikke lige pludselig skal frygte at miste den, fordi man eksempelvis stopper i behandling på et somatisk eller psykiatrisk hospital, da man jo ikke nødvendigvis er tiptop, blot fordi man er stoppet i behandling.
 Ydelserne og støtten bør også kunne gives til forældre (Der studerer) med handicappede børn, da disse heller ikke har mulighed for at tage arbejde ud over studiet, og heller ikke kan nå opgaver på almindelig tid, grundet et større plejekrav ifb barnets handicap
 - For at udvide normalitetsbegrebet må elevers måde at lære på tilgodeses bedst muligt. Det bør tilstræbes at en elev kan vælge den måde at lære på, som passer eleven bedst. I dag er der gået kutyme i at give studerende en bog de kan kigge i, men er der bedre måder at lære på, og er

der elever (Uanset uddannelsesstrin), der hellere ville have deres grundbog i et eller andet som eksempelvis en video...? Forslaget her går på, at alle grundbøger og så mange opgavebøger som muligt udbydes i flere modaliteter. Podcasts ville være et godt alternativ og/eller supplement til en bog. Vi kender allerede "IT-rygsækken", men denne kan altså ikke tilvælges af alle. Den er kun tilgængelig for elever med "særlige behov" og så har vi jo så allerede smidt folk i en kasse som andenrangselever. Dette er bare ét forslag til, hvordan vi kunne brede normalitetsbegrebet ud, og forhåbentlig få flere med på uddannelsesvognen.

- Inklusion- & Undervisningsdifferentiering

På mange ungdomsuddannelser og videregående uddannelser er det alt for meget op til de studerende selv at få det til at spille på det sociale område, eller finde de strukturer, der gør at eleven kan følge med i undervisningen. Underviserne er ikke forpligtet på at skulle tilpasse deres undervisning efter elever med særlige behov, på samme måde som folkeskolelæreren er, og det giver gnidninger. Det skaber mistrivsel, og man risikerer frafald.

Hvad kunne inklusion helt konkret være?

Det kunne være for uddannelsen at være mere inde over sociale arrangementer. En del uddannelser har tradition for rusture ved studiestart, men hvis man ikke drikker, eller ikke er god til det sociale samspil ved festlige lejligheder, så er rusture ikke måden at lære sine klassekammerater på. Jeg tænker ikke at uddannelser decideret skal stå for at arrangere de sociale begivenheder, men som minimum tjekke op på trivsel blandt deres studerende - måske en gang i hvert semester.

Man kunne også forestille sig at man havde en klassens time engang imellem, i stedet for kun at fokusere på det fagfaglige.

Undervisningsdifferentiering: Det er nødvendigt med klar formidling af beskeder – også på de videregående uddannelser. Det er ikke nok bare at smide alle beskeder op på internettet, og så ellers lade eleverne sejle deres egen sø. De høje krav til selvstændighed kan være gift for elever med kognitive vanskeligheder.

- Det skal være muligt for studerende, også at stille krav til deres uddannelsesinstitution.

Uddannelsesinstitutionerne skal ikke bare kunne kræve alt muligt mere eller mindre urimeligt af de studerende. Det må forventes at studerende også har et liv, en kæreste, et studiejob etcetera, og nogle studerende har særlige forudsætninger, der gør, at de kun i mindre grad, kan koncentrere sig om eksempelvis længere skriftlige opgaver. Derudover skal man gøre fravær op på en anden måde, så der tages mere hensyn til, at nogle elever (Med og uden særlige vilkår) i perioder har mere fravær. Det skal også være lettere at bede om en udsættelse af en opgave, uden at uddannelsesinstitutionen stiller sig undrende overfor forespørgslen. Det må forventes, at nogle elever har brug for længere tid til at lave og løse opgaver.

- Flydende pensum

Alle lærer ikke ens og nogle vil have svært ved at gabe over et helt pensum, eller have en forståelse for alt de bliver præsenteret for. Eksempelvis teori man er blevet præsenteret for i løbet af studiet, kan for nogle synes meget abstrakt. Det er heller ikke alle, der lige kan huske teoretikere udenad, og lige namedroppe dem til en eksamen. Det er ikke ensbetydende med at stoffet ikke er forstået, eller at opgaven ikke er løst korrekt.

Man kan heller ikke bare bede hvem som helst om at lave en stor opgave på x antal sider, hvis dette forekommer abstrakt for vedkommende. En autist vil måske lave en opgave som er besvaret, men have svært ved at fylde på, for hvad skulle man skrive mere, når opgaven er løst...?

For at fjerne barrierer, er man nødt til at rette kravene ind efter eleven.

- I det omfang det er muligt, bør der være hjælp til elever med særlige vilkår, efter endt uddannelse, i forhold til at komme videre i arbejde. En kørestolsbruger, en stammer, en autist, en blind - alle disse vil altid være nr 2 i jobkøen, på det stadigt mere restriktive arbejdsmarked. Man bør altså stoppe med at se uddannelserne som siloer, hvor den støtte man kan få egentlig kun er forpligtet på at skulle hjælpe eleven i forhold til studiet og det fagfaglige, for det største slag er jo altså at komme videre og ind på arbejdsmarkedet.

- Evalueringsdifferentiering:

Indtil vi får gjort op med de summative evalueringer, så må vi gøre det nuværende system mere rummeligt.

Dette forslag går på at man, i det omfang det er muligt, selv skal kunne vælge sin foretrukne evalueringsform:

- Mundtlig eksamen
- Skriftlig eksamen
- Behold dine årskarakterer

Det vil selvfølgelig ikke være muligt at kunne vælge i alle sammenhænge, som tingene ser ud nu, men det ville være noget af et paradigmeskifte, hvis man gav studerende på de videregående uddannelser lov til selv at vælge hvordan de vil have deres karakterer. Således tilgodeser man også de, der har svært ved nogle eksamensformer.

Det er jo tosset at bruge ressourcer på at trække en ordblind elev igennem en skriftlig eksamen, med alverdens hjælpemidler, eller en elev med eksempelvis ADHD/ADD igennem en mundtlig eksamen, hvis vedkommende ikke kan fokusere og ikke kan skabe struktur i det vedkommende siger.

- (Dette er ikke relevant, hvis vi kan få afskaffet karakterer helt)

Hvis vi fortsat skal have karakterer, bør vi overveje at overgå til et system, hvor vi giver modul/emne-karakterer i stedet for karakterer i fag, og gennemsnit bør helt afskaffes. Der bør åbnes op for, at vi ser mere holistisk på skole- og uddannelsesindhold. Således evalueres elevernes kompetencer indenfor fag, frem for bare faget som helhed. I dansk er der meget analysearbejde, men er man fx autist med en hjerne, der fokuserer på detaljer og ikke helheder, vil man ofte blive straffet hvis man ikke kan lave de store overordnede analyser, selvom man sagtens kan læse og forstå en tekst. Skal man ind på psykologistudiet, som jo altså er et humanistisk fag, ja så skal man være god i bla. matematik. Problemet her er, at matematik er mange forskellige ting og det man skal kunne af matematik på psykologistudiet er i udgangspunktet statistik. Med modul-karakterer/Emne-karakterer vil matematik være splittet op så man netop får karakterer indenfor de enkelte emner og herved kan man altså godt være dårlig i en stor del af matematik, men god i netop det som drømmeuddannelsen efterspørger.

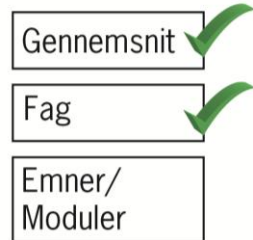
"Jamen er det ikke en forfærdelig masse karakterer da...?" Og jo det er det, men jeg forestiller mig at det kommer til at køre i en digital kompetencebank hvor også kurser, frivilligt og organisatorisk arbejde kan indgå. Altså en form for digital portefolie eller CV, som opdateres gennem hele livet og som man måske kan få adgang til med NemID eller noget lignende. på uddannelsesinstitutionerne vil man have et system der går ind og sammenligner elevernes karakterer med lige præcis de krav til færdigheder, som den enkelte ungdomsuddannelse eller videregående uddannelse stiller for at en given elev kan få adgang. Det bliver altså mere retvisende i forhold til en elevs kompetencer og dette skal selvfølgelig ikke erstatte kvote 2 ordninger, men i nogen grad overflødiggøre kvote 2. Disse primært formative evalueringer skal gives indenfor alle fag på en given uddannelse, men som hjælp for eleven, for herved at give eleven en erkendelse af egen formåen. Det skal være forbudt for alle uddannelser at kigge på elevers gennemsnit eller på nogen måde benytte gennemsnit. Således sidestilles alle uddannelser og det er altså ikke længere mere prestige at være jordmoder end at være tømmer. Det er simpelthen prestige at være der hvor man har sine kompetencer og sin virkelyst - lidt som de to fødders regel, man er der, hvor man gavner eller får udbytte. På den måde undgår vi forhåbentlig også en del studiehopperi, afbrudte forløb og samtidig vil det tilmed være hurtigere eksempelvis at læse op på VUC, da man jo så kan pinpointe netop den/de kompetencer som man er

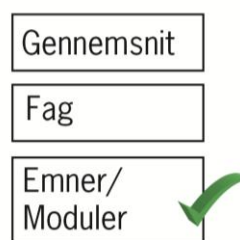
bagud i, og derved ikke er nødsaget til at skulle læse et helt fag op.

Afskaf gennemsnit og giv i stedet små formative evalueringer efter endt modul/emne. Dette vil være en erkendelse af, at nogle ikke kan rumme alt, samt sidestille alle emner i skolen/gymnasiet, således at ingen viden, devalueres.

Det nuværende system

Det ideelle system

Fordelene ville være:

- 1) De elever, der ikke kan rumme et helt pensum, får også succesoplevelser.
- 2) Det giver et mere kvalitativt billede af, hvad en elev kan.
- 3) Det boglige og akademiske får ikke forrang, hvilket på sigt formentlig vil gøre det mere attraktivt at tage andre uddannelser end kun universitetsuddannelser - altså en større spredning. Det at vi i dag stort set kun evaluerer de boglige fag, sætter også sine spor i elevernes valg af uddannelse, da alt, som ikke er eksamensfag, devalueres.

- FN's handicapkonvention bør også være standardpensum på relevante uddannelser såsom socialrådgiveruddannelsen.

Beskæftigelse og arbejdsløshed

Handicappedes kompetencer skal fremhæves, og der skal være en bevidsthed om handicappedes evner – Først og fremmest på det ordinære arbejdsmarked. Dette skal blandt andet ske i henhold til FN's handicapkonventions artikel 8. Derudover skal beskæftigelsesindsatsen også imødekomme konventionens artikel 27.

- Mht ressourceforløb, virksomhedspraktik, aktivering og andre kommunale indsatser, gør vi opmærksomme på handicapkonventionens artikel 15 om "Frihed for tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf"
- Handicappede skal have den fornødne hjælp og vejledning, men indsatsen fra kommunen skal også skue udad. Det er ikke kun individets ansvar at finde beskæftigelse. Det er så sandelig også den part, der sidder på den anden side af bordet, ved en jobsamtale, der bærer et ansvar.
- Sommatisk og kognitivt handicappede bør ikke kunne trækkes i ydelser, som en del af en beskæftigelsesindsats, da dette blandt andet er i lodret strid med FN's handicapkonventions artikel 28 om en "Tilstrækkelig levestandard og social tryghed"
 - Der skal være den fornødne viden om handicappedes ressourcer og behov hos sagsbehandlerne.
 - Sagsbehandling skal ikke kun foregå på jobcenteret. Sagsbehandlere skal i stigende grad tage ud til borgerne og yde borgernær service, i øjenhøjde med borgerne.
 - Første møde med kommunen må aldrig handle om beskæftigelse eller aktivering, men skal fokusere på relationsarbejdet.

- En handicappet borger, skal altid inddrages i beslutningen af, hvilke kommunale indsatser vedkommende skal deltage i. Participation er nøgleordet, og den handicappede borger skal altid kunne sige nej til irrelevante eller urealistiske projekter og tilbud. Borgeren skal selv kunne definere projekter.
- Jobcentrene skal forpligte sig på, at bringe virksomhederne tættere på borgere med funktionsnedsættelser og ikke omvendt.
- Kommunerne skal tilbyde virksomheder, der vil ansætte en handicappet medarbejder, at de får en kommunalt ansat med ud, der støtter borgeren, således at virksomheden ikke skal bruge yderligere ressourcer på at være der for den handicappede borger. Dette vil formentlig også gøre det mere attraktivt at hyre folk med handicap og/eller funktionsnedsættelser.
- I forhold til at få førtidspension, skal der være en underligger, således at hvis man fx ikke kan arbejde mere end 6 timer om ugen, så skal man have førtidspension. Derudover skal vi måle arbejdsevne bredere. En autist kan måske arbejde overtid i den rigtige type beskæftigelse, og gå ned med stress efter 2 timer i et andet job. Der skal altså måles bredere. Målet må være at holde folk ved ilden, uden på samme tid at gøre livet surt for dem, gennem blandt andet økonomiske sanktioner.
- Når en handicappet persons partner rammes af økonomiske sanktioner såsom 225-timersreglen, rammer det også den handicappede. Dette bør også være ulovligt, udenfor én eller anden form for kompensation.

Sundhed

Vi gør først opmærksom på konventionens Artikel 25 Sundhed: Deltagerstaterne anerkender, at personer med handicap har ret til at nyde den højest opnåelige sundhedstilstand uden diskrimination på grund af handicap. Deltagerstaterne skal træffe alle passende foranstaltninger til at sikre, at personer med handicap har adgang til sundhedsydelser, som tager hensyn til køn, herunder sundhedsrelateret rehabilitering.

- Mange handicappede har med de eksisterende sociale ydelser ikke altid råd til fx nødvendig medicin, hvilket betyder, at ydelsernes størrelser i sig selv, kan gøre det umuligt at indfri konventionens målsætninger.
 - Uanset hvilken ydelse en handicappet er endt på, og uanset hvilket handicap der er tale om, bør det til enhver tid være muligt at få dækket nødvendige medicinomkostninger. Med "Nødvendige" menes ikke kun livsnødvendigt, men også medicin mod eksempelvis ADHD eller depression.

Andet

Der er stadig hængepartier i forhold til helt basale rettigheder for mennesker med handicap. Vi gør blandt andet opmærksom på

- Handicappede, der er underlagt værgemålslovens paragraf 6, kan stadig ikke stemme til folketingsvalg, hvilket er i lodret strid med FN's handicapkonventions Artikel 29 om Deltagelse i det politiske og offentlige liv.
- Vi gør også opmærksom på konventionens artikel 26 om habilitering og rehabilitering. Deltagerstaterne skal træffe effektive og passende foranstaltninger, herunder gennem støtte fra ligestillede, for at gøre det muligt for personer med handicap at opnå og opretholde den størst mulige uafhængighed, fuld fysisk, psykisk, social og erhvervsmæssig formåen samt fuld inkludering og deltagelse i alle livets forhold. Med henblik herpå skal deltagerstaterne arrangere, styrke og udbygge omfattende habiliterings- og rehabiliteringstilbud og -ordninger, i særdeleshed inden for sundhed, beskæftigelse, uddannelse og det sociale område.
- Der er stadig for få botilbud til borgere med handicap.

Dataindsamling

Vi har forpligtet os på at indsamle data og information på området i henhold til konventionens artikel 31.

- Vi skal have data på handicappede børns trivsel, skolegang og efterfølgende overgang fra uddannelse til job eller anden uddannelse.
- Al indsamlet empiri bør kunne måle på eventuelle sociale slagsider ved eksempelvis uddannelses- eller beskæftigelsespolitiske tiltag.
 - Jobcentre skal lave empiri på deres handicappede borgere og de skal lave trivselsundersøgelser, ligesom at der skal være gennemsigtighed i forhold til aktiverings- eller ressourceforløbs indhold og sigte.
 - Skoler og uddannelser skal lave trivselsundersøgelser på deres handicappede elever (Også gerne resten), og skoler og uddannelser skal lave empiri på hvordan deres handicappede elever klarer sig.

Fra Knud Aarups powerpoint

Anbragte og ikke vestlige indvandrere klarer sig dårligt

- Kun 60% tidligere anbragte og godt 60% med ikke vestlig baggrund er i beskæftigelse eller uddannelse som 25 årig – mod knap 90% for alle
- 40% anbragte børn får ikke folkeskolens afgangseksamen mod 6% for ikke-anbragte

Tilskyntning til arbejdsmarkedet blandt børn fra årgang 1982 som 30-årige 1. januar 2013 (%)

	Anbragte børn	Ikke-anbragte børn
Beskæftigede	60	77
Uddannelsessøgende	17	7
Dagpenge	4	4
Kontanthjælp (arbejdsmarkedsparste)	4	1
Kontanthjælp (ikke-arbejdsmarkedsparste)	16	4
Sygedagpenge, revalidering, folkepension	8	4
Førtidspension	17	2

Kilde: Momentum på baggrund af registerdata fra Danmarks Statistik

TIDLIGERE ANBRAGTE SOM UNGE VOKSNE

11:35

- “Anbragte kommer ud af anbringelsen uden positive effekter”**
 - uddannelse, beskæftigelse, sundhed, kriminalitet, osv - livsduelighed

© Knud Aarup

Mennesker med særlige behov

Mennesker med handicappede eller psykiske lidelser kommer ikke i beskæftigelse

- 44,7 % Mobilitetshandicap
- 24,5 % psykisk lidelse

TABEL 4.4
Andel beskæftigede blandt personer med handicap i alderen 16-64 år. Særsklit for typen af det væsentligste handicap. 2014. Sæsonkorrigeret beskæftigelse. Procent.

	Mobilitetshandicap	Sansel og kommunikationshandicap	Psykiske lidelser	Sygdomme
Andel beskæftigede	44,7	51,1	24,5	47,7
Procentgrundlag:	279.729	15.497	86.930	230.065
Uvægtet antal personer	1.093	76	339	1.146

Kilde: SFV

- Psykisk sårbare får ikke uddannelse eller beskæftigelse
- Blinde og døve får ikke uddannelse
- Svaret er overførselsindkomst

© Knud Aarup

HANDICAP OG BESKÆFTIGELSE

11:35

Der skal arbejdes med et nyt styringssystemet

Væk fra

- Fravær af viden og professionsfaglighed på de øverste niveauer
- Incitamentstænkning og markedstænkning dominerer
- Ledelse som management – i en konstant forandringskultur
- Staten som manipulerende – ikke god – længere...

- Faglighed som grundlag for politik
 - Ministre med faglig-politiske “viceministre”
 - Folketinget med uafhængig faglig viden
- Afskaf incitaments-tænkning
- Ledelsesrekruttering på tværs af det offentlige
- Bedre offentlighedslov

Lov om helhed og sammenhæng i borgernes liv

- Ny lov – en overligger
 - Et nyt krav og en ny mulighed for alle fagprofessionelle
 - En ny mulighed for den enkelte borger
 - Understøtter mestring og livsduelighed

- Afskaf satspuljen
 - Socialpolitik lige så vigtig som og del af beskæftigelses-, sundheds-, integrations-, uddannelsespolitik
- Familien som den første og mindste brik i velfærds-samfundet (Anna Holt)

